

5.5 ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาและวิชาชีพครูในต่างประเทศ

5.5.1 ประเทศญี่ปุ่น

ประวัติการศึกษา

ในปี พ.ศ. 2411 เป็นสมัยของสมเด็จพระจักรพรรดิเมจิ การศึกษาแบบใหม่ในประเทศญี่ปุ่นมีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ มีการจัดการศึกษาตามความต้องการของประชากรชาวญี่ปุ่น

ในปี พ.ศ. 2415 ได้มีการประกาศหลักเกณฑ์พื้นฐานของการศึกษา โดยจัดการศึกษาเป็น 3 ระดับ คือ

- ระดับประถมศึกษา
- ระดับมัธยมศึกษา
- ระดับอุดมศึกษา

ในปี พ.ศ. 2429 ได้ประกาศให้การศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ ใช้เวลา 3 หรือ 4 ปี

ต่อมาได้มีการเพิ่มเติมระบบการศึกษา โดยมีโรงเรียนมัธยม อาชีวะ โรงเรียนสามัญ โรงเรียนสามัญชั้นสูง และโรงเรียนเตรียมมหาวิทยาลัย และโดยยกเลิกการเก็บค่าเล่าเรียนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐบาล

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง มีการปฏิรูประบบการศึกษาอย่างมาก รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2498 ได้บัญญัติสิทธิและหน้าที่ขั้นพื้นฐานของผู้ที่จะได้รับการศึกษาไว้ดังนี้

"บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาโดยเท่าเทียมกันตามความสามารถของคนที่กฎหมายบัญญัติไว้ ทุกคนมีภาระหน้าที่ที่จะต้องจัดการให้เด็กชายและเด็กหญิงภายในปกครองของตน ได้รับการศึกษาขั้นประถมศึกษา ตามที่กฎหมายบัญญัติ และการศึกษายังบังคับ เช่นว่านั้นจะต้องไม่เสียเงิน" (มาตรา 26)

ในปี พ.ศ. 2490 ได้ประกาศใช้กฎหมายมูลฐานของการศึกษา โดยกำหนดรายละเอียดของจุดมุ่งหมายและหลักการของการศึกษาเพิ่มขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ กฎหมายดังกล่าวได้กำหนดจุดมุ่งหมายสำคัญของการศึกษาไว้ดังนี้

"เพื่อเสริมสร้างพลเมืองของรัฐและชุมชนอันสันติสุข และเป็นประชาธิปไตยที่มีความเชื่อมั่นในตนเองและเคารพในคุณค่าของมนุษยชน"

หลักการมูลฐานที่สำคัญอีกข้อหนึ่งที่ระบุไว้ในกฎหมายนี้คือ บุคคลทุกคนมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันตามความสามารถของตน กฎหมายได้ห้ามการแบ่งแยกบุคคลโดยมีพื้นฐานจากเชื้อชาติ ศาสนา เพศ สถานภาพทางสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจหรือภูมิหลังของครอบครัว การศึกษาร่วมกันเป็นสิ่งที่บัญญัติไว้

แนวทางของกฎหมายมูลฐานการศึกษา กำหนดให้หลักสูตรของโรงเรียนรัฐบาลใดก็ตามให้มีการศึกษาสังคม ซึ่งกระตุ้นให้มีการศึกษา สังคม และเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลและท้องถิ่นตั้งสถาบันดังกล่าวขึ้น ได้แก่ ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ และศาลาประชาคม เป็นต้น

กฎข้อบังคับต่าง ๆ ทางการศึกษาซึ่งออกมาตามกฎหมายมูลฐานการศึกษา ได้ทำให้มีการกระจายการศึกษาของรัฐบาลออกไปสู่ท้องถิ่น มีการตั้งระบบโรงเรียนแบบ 6-3-3-4 เปลี่ยนแปลงหลักสูตรแขนงวิชา แนวทางการศึกษา ตำรับตำรา และวิธีการสอน รวมทั้งปรับปรุงการบริหารการศึกษาทั้งหมดในประเทศ

คุณลักษณะสำคัญของสถาบันการศึกษาแต่ละแบบ มีดังนี้

1. สถาบันก่อนการศึกษาบังคับ

โรงเรียนอนุบาลรับเด็กที่มีอายุ 3, 4 หรือ 5 ปี โดยใช้เวลาเรียน 1 ถึง 3 ปี เด็กอายุ 3 ขวบ เรียนหลักสูตร 3 ปี อายุ 4 ขวบ เรียนหลักสูตร 2 ปี และอายุ 5 ขวบเรียนหลักสูตร 1 ปี โรงเรียนอนุบาลส่วนมากดำเนินการโดยเอกชน

นอกจากนั้นยังมีสถานรับเลี้ยงเด็กอ่อน ชื่อว่า "โฮอิฎุ-โจ" (สถานรับเลี้ยงเด็กกลางวัน) แม้ว่าสถานเหล่านี้จะอยู่ในประเภทสถานรับสวัสดิการสังคมก็ตาม แต่ก็ให้บริการเหมือนสถานก่อนการศึกษาบังคับเช่นกัน สถานเหล่านี้รับเด็กอายุตั้งแต่ 0 ถึง 5 ปี รวมทั้งเด็กที่ท้องกาให้อยู่ในความดูแลของสถานด้วย ตามปกติเด็กที่มีอายุ 3 ขวบ หรือมากกว่านั้นที่เขาสถานเหล่านี้ จะได้รับการส่งสอนคล้าย ๆ กับเด็กที่เขาโรงเรียนอนุบาล ส่วนมากสถานรับเลี้ยงเด็กกลางวันเหล่านี้ดำเนินกิจการโดยรัฐบาลท้องถิ่น

2. การศึกษาภาคบังคับ

เด็กทุกคนที่มีอายุระหว่าง 6 ถึง 15 ปี จะต้องเข้ารับการศึกษานี้ ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา 6 ปี และโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี การศึกษาภาคบังคับเป็นการให้เปล่าทั้งหมด เด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน รัฐบาลระดับชาติและท้องถิ่นจะต้องให้เงินช่วยเหลือพิเศษเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่าอาหารที่โรงเรียน ค่าใช้จ่ายเพื่อทัศนศึกษา ค่าอุปกรณ์การศึกษา และการรักษาพยาบาล ฯลฯ

เด็กที่สำเร็จหลักสูตรประถมศึกษาแล้วจะต้องเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของรัฐประจำท้องถิ่น จะต้องรับเด็กทุกคน (ยกเว้นผู้ที่มึร่างกายหรือจิตใจไม่สมประกอบอย่างขนาดหนัก) ซึ่งมีที่อยู่ภายในบริเวณที่กำหนดไว้สำหรับผู้เข้าศึกษา

3. มัธยมศึกษาตอนปลาย

มัธยมศึกษาตอนปลายมีการศึกษา 3 แบบ คือ เรียนเต็มเวลา เรียนไม่เต็มเวลา (ส่วนใหญ่เป็นเวลาเย็น) และเรียนทางไปรษณีย์ หลักสูตรเรียนเต็มเวลาใช้เวลา 3 ปี หลักสูตรเรียนไม่เต็มเวลา และเรียนทางไปรษณีย์จะได้รับการประกาศนียบัตรเทียบเท่ากับนักเรียนเต็มเวลา เมื่อเดือนพฤษภาคม 2521 มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนเต็มเวลาเป็นจำนวนทั้งหมดร้อยละ 93 ไม่เต็มเวลาร้อยละ 4 และทางไปรษณีย์ร้อยละ 3

การศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายอาจแบ่งออกได้หลายประเภท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของหลักสูตรคือแบบสามัญ (ทางทฤษฎี) เทคนิค พาณิชยกรรม ศิลปะ ภายในประเทศอื่น ๆ เมื่อปีการศึกษา พ.ศ. 2519 - 2520 มีโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายประมาณ 1 ใน 3 ที่ให้การศึกษทั้งในหลักสูตรสามัญและอาชีวะ และมากกว่า 1 ใน 3 เล็กน้อยให้การศึกษเฉพาะหลักสูตรสามัญเท่านั้น โรงเรียนอื่น ๆ ที่เหลือนอกนั้นเรียนในหลักสูตรสามัญเป็นจำนวนร้อยละ 65

4. อุดมศึกษา

สถาบันอุดมศึกษามี 3 แบบ คือ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย และ วิทยาลัยเทคนิค

มหาวิทยาลัย ให้การศึกษาทั้งในหลักสูตรก่อนได้รับปริญญาตรีและหลังจากได้ปริญญาตรี หลักสูตรก่อนถึงระดับปริญญา ซึ่งนำไปสู่การได้รับปริญญาตรี เป็นเวลา 4 ปี เว้นแต่หลักสูตรวิชาแพทย์ซึ่งเป็นเวลา 6 ปี หลักสูตรภายหลังปริญญาตรีอาจแบ่งออกเป็นสองชนิด คือ หลักสูตรปริญญาโทและหลักสูตรปริญญาเอก หลักสูตรแรกเป็นเวลาคือจากระดับปริญญาตรี 2 ปี และหลักสูตรหลัง 4 ปี (สำหรับหลักสูตรวิชาการแพทย์ไม่มีระดับปริญญาโท การหาปริญญาเอกทางวิชาการแพทย์ มีหลักสูตรใช้เวลานานกว่าปริญญาตรี 4 ปี)

วิทยาลัย รับผู้สำเร็จจากมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าศึกษาในหลักสูตร 2 หรือ 3 ปี หน่วยกิตที่ทำได้จากมหาวิทยาลัยอาจนับเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยกิตที่หาปริญญาตรีได้

วิทยาลัยเทคนิค รับผู้สำเร็จจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีหลักสูตรที่เรียนเต็มเวลา 5 ปี เพื่ออบรมเป็นช่างเทคนิค วิทยาลัยเหล่านี้ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2505

มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยชั้นต้นคัดเลือกผู้สมัคร เข้าเป็นนักศึกษา โดยการสอบคัดเลือกและจากใบรับรองของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสำหรับ

มหาวิทยาลัยแห่งชาติ และมหาวิทยาลัยของทางราชการท้องถิ่น "การสอนที่มรรดูล
รวมกัน" การสอบรวมกันซึ่งได้กำหนดขึ้นเพื่อประเมินความรู้โดยทั่วไป และในชั้น
พื้นฐานที่ไ้รับจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของผู้สมัครได้มีการนำมาใช้เป็น
ขั้นตอนแรกของการสอบคัดเลือก ซึ่งมีสองขั้นตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 ขั้นที่สอง
เป็นการสอบซึ่งสถาบันแต่ละสถาบันเป็นผู้ออกข้อสอบเอง เพื่อตัดสินการคัดเลือก
ผู้สมัคร เป็นครั้งสุดท้าย

5. โรงเรียนฝึกอบรมวิชาพิเศษ และโรงเรียนสอนวิชาเบ็ดเตล็ด

นอกจากสถาบันระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษาที่กล่าว
มาแล้ว ก็มีสถาบันการศึกษาอีกหลายแบบที่เรียกว่า "โรงเรียนฝึกอบรมวิชาพิเศษ"
(Special Training Schools แบบ A) และ "โรงเรียนสอนวิชาเบ็ดเตล็ด"
(Miscellaneous Schools) ส่วนมากเป็นโรงเรียนที่ดำเนินการโดยเอกชน
ให้การศึกษาวินิจฉัยอาชญากรรมแก่เยาวชนด้วยหลักสูตรระยะสั้น ๆ ในวิชาทักษะ
การปรุงอาหาร การบัญชี พิมพ์ดีด ออกแบบ ภาษาต่างประเทศ เครื่องกลไกรถยนต์
อิเล็กทรอนิกส์และจัดทำข้อมูลคอมพิวเตอร์ ฯลฯ

เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 โรงเรียนสอนวิชาเบ็ดเตล็ดมรรดูลสำเร็จ
ตามเงื่อนไขของกระทรวงศึกษาธิการได้รับการจัดประเภทให้เป็น "เซนชู กักโก"
(โรงเรียนฝึกอบรมวิชาพิเศษ)

6. สถานที่อำนวยความสะดวกในการศึกษาสังคม

องค์การของรัฐบาลและองค์การเอกชนเป็นผู้จัดกิจกรรมทางการศึกษา
ของผู้ใหญ่และเยาวชน สถานที่อำนวยความสะดวกสาธารณะที่สำคัญสำหรับกิจกรรม
เหล่านี้มี "โคมิน-กัน" (Komin-Kan) (ศาลาประชาคมของประชาชน)
"บ้านเยาวชน" ศูนย์ของเด็ก พิพิธภัณฑ ห่องสมุด และศูนย์ฝึกพลานามัยและพักผ่อน
แก่สำคัญที่สุดคือ "ศาลาประชาคมของประชาชน" ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาล
ศาลาประชาคมเหล่านี้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทางการศึกษา โดยมีความมุ่งหมาย

ที่จะช่วยปรับปรุงสติปัญญาและชีวิตวัฒนธรรมของประชาชนที่อยู่ในท้องถิ่น กิจกรรมของศาลาประชาคมนี้นำเป็นการต่าง ๆ กันตามแขนงวิชา การบรรยาย นิทรรศการ ศิลปะ การฉายภาพยนตร์ และการประชุมเพื่อฝึกพยานามัยและพักผ่อน

การอบรมและประกาศนียบัตรครู

ครูโรงเรียนประถมศึกษาได้รับการอบรมจากสถาบันอุดมศึกษา โดยจะได้รับการอบรมมาก่อนในหลักสูตรอบรมครูประถมศึกษาระยะเวลา 4 ปี ที่มหาวิทยาลัยระดับชาติ ส่วนครูโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมาจากครูที่ผ่านการศึกษาคณะศึกษาคำว่าปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี ตามหลักสูตรต่าง ๆ กัน จากมหาวิทยาลัยของรัฐและของเอกชน นักศึกษามหาวิทยาลัยผู้ซึ่งได้น่วยกิตอย่างต่ำที่สุดที่กำหนดไว้ในวิชาครู วิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการศึกษาและวิชาการศึกษาทั่วไปจะสามารถรับประกาศนียบัตรครูได้

สภาการศึกษาแห่งจังหวัดจะเป็นผู้ออกประกาศนียบัตรให้ ประกาศนียบัตรเหล่านี้ถูกต้องตามกฎหมายและใช้ได้ทุกจังหวัดจนตลอดชีวิต ประกาศนียบัตรของครูมีอยู่สองระดับ คือ ชั้นหนึ่งและชั้นสอง สำหรับครูโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้ที่ศึกษาที่มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยเป็นระยะเวลา 2 ปี อาจได้รับประกาศนียบัตรครูชั้นสองได้ ส่วนผู้ที่ได้รับปริญญาตรีจะได้ประกาศนียบัตรชั้นหนึ่ง

สำหรับครูโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ที่ได้ปริญญาตรีจะได้ประกาศนียบัตรครูชั้นสอง และผู้ที่ได้ศึกษาสูงกว่าชั้นปริญญาตรีมาแล้วเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี จึงจะได้ประกาศนียบัตรครูชั้นหนึ่ง สำหรับครูที่ได้เป็นอาจารย์ใหญ่จะต้องมีประกาศนียบัตรครูชั้นหนึ่ง

ฐานะทางเศรษฐกิจและสวัสดิการของครู

การพิจารณาเงินเดือนของครูแต่ละคนในโรงเรียนรัฐบาล ยึดหลักส่วนใหญ่บนพื้นฐานของปัจจัยสองข้อคือ การศึกษาและอายุเวลาของการสอน เงินเดือนของครูโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ตลอดจนครูโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

มีระดับอัตราแยกจากกันแม้ว่าอัตราเงินเฟ้อเพิ่มของการครอบงำหรือรอบสองปี และเงินเฟ้อขึ้นสองสูงสุดของครูโรงเรียนประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีความแตกต่างกันในระหว่างกัน ก็ตามแต่เงินเฟ้อขึ้นต้นของครูที่ทำการสอนใหม่ ๆ ก็เท่ากับผู้มีวิชาการศึกษาในระดับเดียวกัน

นอกเหนือจากเงินเดือนอัตราขั้นต้นแล้ว ครูยังได้รับเงินโบนัสค่าใช้จ่ายสำหรับครอบครัวและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีก ครูทุกคนจะได้รับเงินโบนัสปีละ 3 ครั้ง ในจำนวนที่เกือบเท่ากับเงินเดือน 5 เดือนรวมกัน

สมาคมร่วมช่วยเหลือโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งครูโรงเรียนรัฐบาลทุกคนเป็นสมาชิก เป็นผู้จ่ายเงินสวัสดิการให้แก่ครูโรงเรียนรัฐบาลทุกคน เงินสวัสดิการซึ่งได้รับจากสมาคมนี้แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ "เงินสวัสดิการระยะสั้น" และ "เงินสวัสดิการระยะยาว"

"เงินสวัสดิการระยะสั้น" รวมค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายในการให้กำเนิดบุตร ค่าใช้จ่ายเมื่อเกิดภัยพิบัติ ฯลฯ "เงินสวัสดิการระยะยาว" รวมเงินบำนาญรายปีในการพ้นจากราชการ เงินรายปีเนื่องจากการพิการ เงินรายปีสำหรับทายาทที่ยังมีชีวิต ฯลฯ

หน่วยงานสำคัญในการจัดการสวัสดิการของครูในญี่ปุ่น คือแบบ A. The Public School Mutual Aid Association, The Private School Personal Mutual Aid Association ซึ่งเป็นองค์การที่ให้บริการด้านสวัสดิการต่าง ๆ แก่บุคลากรโรงเรียนของรัฐและของเอกชน

ในปี ค.ศ. 1977 องค์การ The Public School Mutual Aid Association มีสมาชิกจำนวน 1,045,489 คน รวมทั้งบุคลากรโรงเรียนส่วนท้องถิ่นของรัฐทั้งหมด บุคลากรและคณะเลขานุการของคณะกรรมการการศึกษาผลประโยชน์และการให้บริการด้านสวัสดิการ ส่วนการเกษียณอายุจะได้ผลประโยชน์

ระยะยาวและได้แพะระบบบำนาญแบบเก่า เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1962

โดยเห็นไปตาม The Local Public Service Official Mutual Aid Association Law

ครูในโรงเรียนประถมและมัธยมในส่วนท้องถิ่นของรัฐ ซึ่งทำงานเป็นเวลา 20 ปี หรือมากกว่าสามารถรับเงินครบรอบปีเกษียณอายุเมื่อเกษียณอายุ จำนวนเงินของเงินเกษียณอายุนี้จะจ่ายให้เมื่อครูมีอายุถึง 55 ปี โดยได้รับเงินร้อยละ 40 ของเงินเดือนเฉลี่ยต่อปี ในปีสุดท้ายของการให้บริการเป็นเวลา 20 ปี แต่ถ้าทำงานนานกว่า 20 ปี จะได้รับเงินร้อยละ 40 ของเงินเฉลี่ยต่อปีในปีสุดท้ายที่ให้บริการบวกกับร้อยละ 1.5 ของเงินเดือนสุดท้าย สำหรับแต่ละปีที่เกิน 20 ปี จนกระทั่งจำนวนสูงถึงร้อยละ 70 ของเงินเดือนเฉลี่ยต่อปีสำหรับปีสุดท้ายของการให้บริการ

บุคลากรที่ทำงานในโรงเรียนเอกชน โดยมากจะเป็นสมาชิกของสมาคมและครูก็เช่นกันจะได้รับผลประโยชน์เมื่อเปรียบเทียบกับครูในโรงเรียนส่วนท้องถิ่นของรัฐบาล ในปี ค.ศ. 1977 มีสมาชิกทั้งหมด 294,326 คน

ครูในโรงเรียนแห่งชาติจะอยู่ในความรับผิดชอบของ The National Public Service Officials Mutual Aid Association การเกษียณอายุเหมือนกับ The Public School Mutual Aid Association

การอบรมครูประจำการ

กระทรวงศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม (The Ministry of Education Science and Culture) คณะกรรมการการศึกษา ศูนย์การศึกษา ได้จัดระบบการฝึกอบรมครูประจำการ สำหรับครูโรงเรียนรัฐบาล ครูใหญ่และผู้อำนวยการ เทศบาลบางแห่งและกลุ่มการศึกษาบางกลุ่มจะมีการประชุมปฏิบัติการและการประชุมหารือกันในการฝึกอบรมด้วย

กระทรวงฯ จะจัดให้มีการประชุมปฏิบัติการสำหรับครูประจำการที่เป็นครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ และครูซึ่งทำหน้าที่จัดการในบางเรื่องเป็นประจำทุกปี

(เช่น การทำหลักสูตรร่วมกันหัวหน้าของกลุ่มครูซึ่งตอนนั้นเกี่ยวกับหรือวิชาเดียวกัน
 ในโรงเรียน) ครูเหล่านี้จะได้รับการคัดเลือกมาโดยคณะกรรมการการศึกษา
 ของทุก ๆ อำเภอ Tsukuba Annex ของศูนย์กลางการศึกษาแห่งชาติ
 การประชุมปฏิบัติการประกอบด้วยการประชุมรายและสัมมนาเกี่ยวกับการบริหาร-
 โรงเรียนทฤษฎีหลักสูตร วิธีการสอน และอื่น ๆ ผู้ซึ่งผ่านการประชุมปฏิบัติการนี้
 จะได้รับการคัดเลือกโดยคณะกรรมการการศึกษาอำเภอ ให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง
 เพื่อเป็นสมาชิกของโครงการการศึกษาต่างประเทศ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจาก
 กระทรวงฯ

คณะกรรมการการศึกษาอำเภอจะกำหนดหลักสูตรสำหรับการฝึกอบรม
 ครูประจำการ และดำเนินการเรื่องนี้ด้วย ศูนย์การศึกษาอำเภอ มีห้องพักที่
 สะดวกสบายและมีเครื่องมือทางการศึกษา คณะทำงานทางวิชาชีพจะมีบทบาท
 สำคัญในการฝึกอบรมครูประจำการ

ทุก ๆ ปีครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ และครูประมาณห้าพันคนจะรวมอยู่ใน
 โครงการการศึกษาต่างประเทศ ซึ่งสนับสนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์
 และวัฒนธรรม และคณะกรรมการการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์
 และวัฒนธรรม เป็นผู้ดูแลทำให้คณะกรรมการการศึกษาอำเภอ และกลุ่มการศึกษา
 ฝึกอบรมครูประจำการ

ในประเทศญี่ปุ่น วัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดของการฝึกอบรมครูประจำการ
 คือการปรับปรุงความสามารถและการมีส่วนร่วมในวิชาชีพครู การฝึกอบรม
 ครูประจำการนั้นจะไม่ได้รับรางวัลตอบแทนแต่อย่างใด

ผลการสำรวจทัศนคติของครูต่องานศึกษาวิชาชีพและเสริมงานทางวิชาชีพ

คำถามเกี่ยวกับทัศนคติในการประกอบอาชีพ เช่น สถาบันฝึกวิชาชีพครู
 ได้มีการเตรียมการให้ครูเป็นครูที่ทันในขนาดหรือไม่ อย่างไร และให้มีแนวทาง
 ในการแก้ปัญหาเพื่อให้วิชาชีพครู เป็นวิชาชีพที่เป็นอิสระหรือไม่ ตารางนี้จะสรุปทัศนคติ
 ต่าง ๆ เหล่านี้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากบุคคลระดับชาติ จำนวน 4 กลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	การเตรียมการสำหรับเสรีภาพแห่งวิชาชีพ		
		เพียงพอ(%)	ไม่เพียงพอ(%)	ไม่ลงความเห็น
ครูประจำชั้นประถมศึกษา	38	3	84	13
ครูประจำชั้นมัธยมศึกษา	38	5	77	18
หัวหน้าภาคประถมศึกษา	15	33	60	7
หัวหน้าภาคมัธยมศึกษา	28	43	50	7

จากตารางข้างต้น สรุปผลความคิดเห็นดังนี้

ครูประจำชั้นประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า เสรีภาพแห่งวิชาชีพยังไม่เพียงพอ เช่นเกี่ยวกับหัวหน้าภาควิชาประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งมีความต้องการในค่านนี้แม้ว่าหัวหน้าภาคประถมศึกษาจะมีส่วนของกลุ่มที่ตอบว่า "เพียงพอ" เป็น $\frac{1}{2}$ รองกลุ่ม "ไม่เพียงพอ" และกลุ่มหัวหน้าภาคมัธยมศึกษาจะมีกลุ่ม "เพียงพอ" เกือบเท่า ๆ กับกลุ่ม "ไม่เพียงพอ" ก็ตาม ผลสรุปก็ยังไม่อาจชี้ได้ว่า เสรีภาพและการศึกษาในญี่ปุ่น สถาบันยังจัดให้ไม่เพียงพอ ทั้ง ๆ ที่ญี่ปุ่นนับว่าเป็นประเทศในแถบเอเชียที่ครูมีสิทธิ และเสรีภาพมากกว่าแล้วก็ตาม

ความคิดเห็นของครูประจำชั้นประถมศึกษา

- สถาบันฝึกหัดครูมุ่งแต่เพียงความรู้ทางค่านวิชาชีพเท่านั้น มิได้มุ่งถึงเสรีภาพแห่งวิชาชีพเลย

- การที่รัฐบาลไคโกตั้ง Tsukuba University ทั้ง ๆ ที่ได้มีการคัดค้านจาก The teachers' Union นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่ถือว่าได้ตั้งขึ้นเพื่อความคุ้มครอง และชกต่อเสรีภาพแห่งวิชาชีพด้วย และสิ่งนี้จะเป็นหนทางสำหรับรัฐบาลที่จะก่อตั้งวิทยาลัยฝึกหัดครู ซึ่งมีลักษณะคล้าย ๆ กันนี้ทั่วประเทศ

- เป็นความจริงที่ว่าการศึกษาวิชาต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ เช่น การประกาศเลิกสงคราม การเคารพสิทธิมนุษยชนและสิทธิพื้นฐานนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงจากการเป็นวิชาบังคับเป็นวิชาเลือก เนื่องจากรัฐบาลอนุรักษนิยมในสมัยก่อนไม่พอใจในการที่จะให้นักศึกษาได้เรียนวิชาเหล่านี้ ด้วยเกรงว่าจะทำให้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีกครั้งหนึ่ง

ความคิดเห็นของครูประจำชั้นมัธยมศึกษา

- ยังไม่มีการก่อตั้งสถาบันฝึกหัดครูที่มีคุณภาพสูง
- ในญี่ปุ่นการได้รับประกาศนียบัตรจากสถาบันฝึกหัดครู เป็นสิ่งที่ง่ายมาก
- ในขณะที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย นักศึกษาจะได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมทั่ว ๆ ไป และความรู้ทางงานวิชาชีพสำหรับครู แต่ในความคิดของนักศึกษาแล้ว เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้อะไรเลย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักดำเนินชีวิตในการเป็นครูและเป็นมนุษย์ โดยเฉพาะนักศึกษาที่มีความสนใจในด้านการเมืองนั้น มักจะไม่ได้รับการว่าจ้างให้เป็นครู
- กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เน้นความรับผิดชอบของครูว่าครูเปรียบเสมือนเป็นผู้รับใช้ของสาธารณชน และมีอิสระเพียงเล็กน้อย เมื่อเป็นนักศึกษาคู สิ่งเหล่านี้จึงทำให้ครูไม่ค่อยมีปากมีเสียงทางการเมืองแต่อย่างใด
- ในสถาบันฝึกหัดครูได้ถูกรัฐควบคุมอย่างเข้มแข็ง และในปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ รัฐบาลไม่มีการเตรียมการสำหรับครู ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าวิตกมากในอนาคต

ความคิดเห็นของหัวหน้าภาคประถมศึกษา

- เมื่อเปรียบเทียบกับสมัยก่อนสงครามแล้ว ในปัจจุบันสถาบันฝึกหัดครูในประเทศญี่ปุ่น เน้นหนักถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความมีเสรีภาพทางวิชาชีพ ซึ่งศาสตราจารย์ต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยก็ได้มีบทบาทในสิ่งเหล่านี้ด้วย

- สำหรับความรู้สึกลงในส่วนตัวแล้ว ครูเป็นวิชาชีพที่นำเอาพรหมของ
 อย่างยิ่ง แม้ว่าจะมีความแตกต่างของการสอนและอาชีพอื่น ๆ ก็ตามในขณะที่
 การฝึกหัดครูแบบ "เปิด" เป็นที่ของการ สถาบันฝึกหัดครูก็ยังคงเป็นแบบ
 "ปิด" อยู่นั่นเอง ครูเป็นคนที่ต้องเสียภาษีให้แก่รัฐบาลเหมือนกัน
 ดังนั้นวิชาชีพครูก็ควรที่จะได้รับการพิทักษ์ปกป้องด้วย

- การเพิ่มจำนวนของครูผู้หญิงนั้นมีแนวโน้มที่จะทำให้มีการเรียกร้องสิทธิ
 และปฏิเสธข้อผูกมัดหรือความรับผิดชอบใด ๆ ที่ไม่เป็นธรรม ครูในอนาคตควรจะได้
 มีความตระหนักในวิชาชีพของตนและมีความรับผิดชอบ

ความคึกเห็นของหัวหน้าภาคมัธยมศึกษา

- โดยทั่ว ๆ ไปสถาบันฝึกหัดครูในประเทศญี่ปุ่นไม่ได้ให้ความมีเสรีภาพ
 แห่งวิชาชีพครูอย่างเพียงพอ

- ครูในอนาคตจะไ้ตระหนักถึงความมีเสรีภาพทางวิชาชีพและหลักสูตร
 การสอนฝึกหัดครูในสถาบันฝึกหัดครู มีพื้นฐานของรัฐธรรมนูญแห่งชาติ ธรรมนูญและ
 กฎหมายการศึกษาเป็นองค์ประกอบ

- มีการสอนอย่างเพียงพอแล้วในหลักสูตรวิชาชีพครู แต่ไม่มีการกล่าวถึง
 อย่างเด่นชัดในสถานภาพของครู ตำแหน่งและความรับผิดชอบในฐานะครู ครูมีการระ
 หนักที่เพียงพอแก่พิจารณาว่า นักเรียนได้สอบผ่านวิชาความรู้ที่เขาได้เรียนไปแล้วเท่านั้น

- การแนะนำแก่นักเรียนในเรื่อง การมีชีวิตรอยู่ในสังคม บ้าน และ
 การร่วมมือกันระหว่างชาตินั้น ยังไม่เป็นการเพียงพอ

- ครูยังขาดความเป็นเอกฉันท์หรือการตัดสินใจว่า ผู้ใดเป็นผู้กระทำผิด
 ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคม บ้าน วิชาชีพ และสังคมระหว่างชาติ บทบาทของครู
 ไม่มีอะไรมากไปกว่าทัศนคติที่แคบและการตัดสินใจที่ไม่แน่นอน

- ครูซึ่งไม่สามารถจะให้คำแนะนำแก่นักเรียนต่อคำถามของนักเรียนว่า "เราจะอยู่ได้อย่างไร" และไม่สามารถบังคับนักเรียนที่เห็นแก่ตัวนั้น นับวันมีแต่จะเพิ่มขึ้น

ทั้งรัฐบาลของประเทศญี่ปุ่นและสหพันธรัฐอื่น ๆ ก็ไม่ได้ให้คำตอบของคำถามเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม Unesco ก็ได้รับคำตอบจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลญี่ปุ่นในเรื่อง "สถานะของครู" (1966) จากข้อความข้างต้นดังนี้

"มีหลักสูตรบางอย่างซึ่งครูในโรงเรียนสามารถที่จะมีส่วนร่วมได้ เช่น นโยบายการศึกษาของชาติ การสร้างหลักสูตรและวัสดุการสอนใหม่ ๆ ขึ้น บุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิและมีประสบการณ์ สมาชิกหรือผู้อำนวยการพิเศษของสภาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา (เช่น The Centre council for Education Curriculum council, Textbook Anthorization and Reseach Council, Educational Personnel training เป็นต้น)

อาจถูกแต่งตั้งได้โดยมีเงื่อนไขตามกฎหมายของสภามบริหาร โดยแท้จริงแล้ว ครูควรจะมีส่วนรวมในกิจกรรมของสภาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยความสามารถส่วนบุคคลซึ่งอาจได้ไปรับรองจากสมาคมครูใหญ่ เป็นต้น มันเป็นกฎของฝ่ายบริหารที่จะขอให้สภาเหล่านี้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายการศึกษาพื้นฐานแห่งชาติ หลักสูตรการศึกษา นโยบายเกี่ยวกับตำราเรียน และการวัดผลของโรงเรียนฝึกหัดครู

ยิ่งไปกว่านั้น การส่งเสริมการวัดผล การประชุมครูเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ควรจะมีขึ้นเสมอ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเตรียมการหาคู่มือเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของแต่ละวิชาและการเสริมหลักสูตร"

นอกจากนี้ Unesco ยังได้รับเอกสารจากรัฐบาลญี่ปุ่นในเรื่องเกี่ยวกับข้อขัดแย้งต่าง ๆ ระหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นและ Japan teachers' Union และข้อความที่ไต่ทักทอนมานี้ เกี่ยวข้องกับคำถามของครูในประเทศญี่ปุ่น

(Japan teachers' Union View); ในประเทศญี่ปุ่นยังไม่มีระบบใดที่จะสามารถทำให้ครูมีส่วนร่วม โดยผ่านองค์กรของเขาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกำหนดหลักสูตรการศึกษา นโยบายการศึกษา การปฏิรูปการศึกษา หรือองค์กรของโรงเรียน การมีส่วนร่วมโดยเป็นผู้แทนจาก Japan Teachers' Union หรือคำแนะนำจาก Japan Teachers' Union ในสภาการศึกษาใด ๆ ก็ตามมักจะได้รับการคัดค้านจากรัฐบาล

(Japanese Government response) ในประเทศนี้ มีบัญญัติที่กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า เมื่อใดก็ตามที่นโยบายระบบปฏิรูปการศึกษา หรือพื้นฐานการวัดผลการศึกษาหรือที่สำคัญใด ๆ ก็ตาม จะต้องมีการกำหนดที่แน่นอนที่ใดกำหนดไว้แล้ว โดยได้รับคำปรึกษาที่เหมาะสม (จากสภาเฉพาะ หรือสภาร่วม) ร่วมกันพิจารณาจัดทำโดยการร่วมมือกันจากตัวแทนในวงการศึกษา ได้พิจารณากันก่อนแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่าทัศนคติของพวกเขาเหมาะสม ตัวแทนเหล่านี้รวมทั้งครูใหญ่ ครูทั่วไปที่ได้รับการคัดเลือก ไม่ใช่เพราะเป็นตัวแทนของ Japan Teachers' Union หรือจากองค์กรครูอื่น ๆ จึงถูกเลือกขึ้นมา แต่เป็นเพราะความสามารถเฉพาะบุคคลของเขาซึ่งมีความรู้อย่างกว้างขวาง มีประสบการณ์ที่มีคุณค่าต่างหากที่ทำให้พวกเขาถูกเลือกขึ้นมา"

หลักเกณฑ์และวิธีการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

ญี่ปุ่นจัดการศึกษาฝึกหัดครู เป็นระดับอุดมศึกษา กำหนดให้ครูทุกคนต้องผ่านการศึกษามากกว่าวิทยาลัยก่อน และผ่านการฝึกอบรมวิชาชีพครูด้วย

ในปี 1962 ได้จัดตั้งสภาการฝึกหัดครู (Council for Teachers Training) เพื่อควบคุมและกำหนดมาตรฐานของครู

รัฐเป็นผู้กำหนดจำนวนหน่วยกิตตามรายวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย

รัฐเป็นผู้ออกประกาศนียบัตร (Teacher Certification) ให้กับ
ผู้ที่จะเป็นครูซึ่งได้ศึกษาตามรายวิชา และหน่วยกิตที่รัฐกำหนดให้

ลักษณะของใบอนุญาต ใ้แบ่งออกตามหมวดวิชานั้น ๆ

ประเภทของใบอนุญาต

1. แบบถาวร
2. แบบชั่วคราว แบ่งเป็น 3 ระดับ
 - 2.1 ประกาศนียบัตรครู โรงเรียนอนุบาล
 - 2.2 ประกาศนียบัตรครู โรงเรียนประถม
 - 2.3 ประกาศนียบัตรครู โรงเรียนมัธยม

คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

1. ครูโรงเรียนประถมศึกษาและอนุบาล
 - ใบอนุญาตฯ เกรต 1
 - จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
 - ใบอนุญาตฯ เกรต 2
 - เรียนมหาวิทยาลัย 2 ปี และมากกว่านั้น และเรียน 62 หน่วยกิต และมากกว่า (รวมทั้ง 2 อย่างในการศึกษาทางกายภาพ)
2. ครูโรงเรียนประถมศึกษาตอนต้น
 - ใบอนุญาตฯ เกรต 1
 - จบการศึกษาระดับปริญญาตรี
 - ใบอนุญาตฯ เกรต 2
 - เรียนมหาวิทยาลัย 2 ปี และเรียน 62 หน่วยกิตและมากกว่า (รวมทั้ง 2 อย่างในการศึกษากายภาพ)

3. ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ใบอนุญาตฯ เกรค 1

- จบปริญญาโท

- เรียนหลังจากจบการศึกษาชั้นปริญญาตรี หรือเรียนภาคเรียน
เฉพาะที่เทียบได้ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา กำหนดเป็นเวลา 1 ปี
และมากกว่า และเรียน 30 หน่วยกิตและมากกว่า

ใบอนุญาตฯ เกรค 2 จบปริญญาตรี

ครูที่สอนวิชาเฉพาะ

ใบอนุญาต เกรค 1

มีประกาศนียบัตรทั่วไปอยู่แล้วสำหรับครูโรงเรียนประถมศึกษา
มัธยมศึกษาตอนต้น ประถมศึกษาตอนปลาย หรือโรงเรียนอนุบาล

ใบอนุญาตฯ เกรค 2 เหมือนใบอนุญาตฯ เกรค 1

ข้อสังเกต

ใบอนุญาตฯ เกรค 1 และ 2 ของการสอนทุกระดับต้องศึกษาเนื้อหาวิชา
ที่เกี่ยวข้องกับการสอน การฝึกสอน และการศึกษาวิชาเฉพาะในวิชาที่จะทำการสอน
จะต้องมีจำนวนหน่วยกิตตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้

การศึกษาเพิ่มเติมและการอบรมในระหว่างการเป็นครู

1. ระหว่างทำการสอนต้องเข้ารับการฝึกอบรมอยู่เสมอ
2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติม

หลักเกณฑ์การควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครู มีขั้นตอนดังนี้

1. เมื่อจบการศึกษาตามหลักสูตรครูจะได้รับประกาศนียบัตรชั่วคราว
2. ปีแรกที่จะเข้าประกอบวิชาชีพครู ต้องทดลองปฏิบัติงาน 1 ปี
3. ผลงานการปฏิบัติงานเป็นที่น่าพอใจ จะได้รับประกาศนียบัตรถาวร

อายุของใบอนุญาตฯ

1. เมื่อจบการศึกษาตามหลักสูตรการฝึกหัดครู จะได้รับใบอนุญาตแบบชั่วคราว
2. เมื่อผลการปฏิบัติงานเป็นที่น่าพอใจ จะได้รับใบอนุญาตถาวร

เงื่อนไข

ระหว่างทำการสอนต้องเข้าฝึกอบรม หรือศึกษาเพิ่มเติม โดยมีรัฐบาลกลาง และองค์การบริหารส่วนจังหวัดออกค่าใช้จ่าย

การสอบ

ครูจากจังหวัดหนึ่งย้ายไปสอนอีกจังหวัดหนึ่งต้องสอบเพื่อรับประกาศนียบัตร โดยมีกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานศึกษาจังหวัด เป็นผู้จัดสอบ

การอบรมและการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

ในประเทศญี่ปุ่น ครูระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ได้รับการอบรม ในหลักสูตรของ Universities (รวมทั้งบัณฑิตวิทยาลัย) และ Junior Colleges ซึ่งได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ครูโรงเรียนประถมศึกษาส่วนมากจะได้รับการอบรมในหลักสูตร 4 ปี ที่มหาวิทยาลัยการอบรมครูแห่งชาติ และการอบรมหลักสูตร 4 ปี ที่มหาวิทยาลัยระดับชาติ และบางส่วนของมหาวิทยาลัยเอกชน และ Junior Colleges

ครูโรงเรียนมัธยมต้นจะอบรมที่มหาวิทยาลัยระดับชาติ ของรัฐและเอกชนหรือ Junior Colleges, และครูโรงเรียนมัธยมปลายอบรมที่มหาวิทยาลัยระดับชาติของรัฐ และเอกชนและบัณฑิตวิทยาลัย

ผู้ที่ต้องการจะเป็นครูในระดับประถมและมัธยมจะต้องได้รับ The Teacher Certificate จากสภาการศึกษาแห่งจังหวัดโดยตรง เมื่อมีคุณสมบัติเฉพาะตามที่

กำหนดไว้ **Teacher Certificates** แบ่งตามภาควิชาที่สอน และจะต้อง
 ถูกต้องตามกฎหมาย ภายใต้การควบคุมของสภาการศึกษาและรวมถึงจังหวัดอื่น ๆ
 ในประเทศอื่นๆ คุณสมบัตินี้สำคัญที่สุดสำหรับการขอรับ **Teacher Certificates**
 จำแนกตามระดับของโรงเรียน

สำหรับสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น ไม่มีระบบ **Teacher
 Certification** ใช่มั้งค้ำแคครูทุกคนจะต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานที่แยก
 กำหนดไว้เฉพาะสำหรับโรงเรียนแบบต่าง ๆ (กฎของกระทรวงศึกษาธิการ)

ตารางแสดง คุณสมบัติค่าสุดในการขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู
(The Certificates)

แบบของ Certificate	คุณสมบัติ ของครู	มาตรฐานของคุณสมบัติ	จำนวนหน่วยกิตค่าสุด ของศึกษาในมหาวิทยาลัย		
			วิชาเฉพาะ		
			หน่วยวิชา ที่เทียบหรือ เทียบเท่า กับการสอน	การฝึกสอน วิชาที่จะทำ การสอน	การศึกษาวิชาเฉพาะ ในวิชาที่จะทำการสอน
ครูโรงเรียน ประถมศึกษา	Cert ชั้น 1	จบปริญญาตรี	16	32	
	Cert ชั้น 2	เรียนมหาวิทยาลัย 2 ปี และมากกว่า และเรียน 62 หน่วยกิต และมากกว่า (รวมทั้ง 2 อย่างในการศึกษาทางกายภาพ)	8	22	
ครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนต้น	Cert ชั้น 1	จบปริญญาตรี	A 40 B 32	14	
	Cert ชั้น 2	เรียนมหาวิทยาลัย 2 ปี และมากกว่า เรียน 62 หน่วยกิต และมากกว่า (รวม 2 อย่างในการศึกษาทางกายภาพ)	A 20 B 16	10	
ครูโรงเรียนมัธยม ศึกษาคอนปลาย	Cert ชั้น 1	a) จบปริญญาโท b) เรียนหลังจากจบการศึกษาชั้นปริญญา ตรี หรือเรียนภาคเรียนเฉพาะที่ เทียบโคความที่รัฐมนตรีว่าการกระ- ทรวงศึกษา กำหนด เป็นเวลา 1 ปี และมากกว่าและเรียน 30 หน่วยกิต และมากกว่า	A 22 B 52	14	
	Cert ชั้น 2	จบปริญญาตรี	A 40 B 32	14	
ครูที่สอนวิชาเฉพาะ	Cert ชั้น 1	มี Certificate ที่ไปอยู่แล้ว สำหรับครูโรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน ประถมศึกษาตอนปลายหรือโรงเรียน อนุบาล		20	
ครูโรงเรียนอนุบาล	Cert ชั้น 1	จบการศึกษาชั้นปริญญาตรี	16	28	
	Cert ชั้น 2	เรียนมหาวิทยาลัย 2 ปี และมากกว่า นั้น และเรียน 62 หน่วยกิต และมาก กว่า (รวมทั้ง 2 อย่าง ในการศึกษาทาง กายภาพ)	8	18	

หมายเหตุ จากตาราง

1. ความหมายของ A และ B

"A" หมายถึง กรณีที่ Certificate ได้รับอนุญาตให้ทำการสอนใน
ภาควิชาสังคมศึกษา, วิทยาศาสตร์ industrail arts, honemaking, และ
วิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และทำการสอนในภาควิชาสังคมศึกษา, วิทยาศาสตร์
honemaking เกษตร, อุตสาหกรรม, ธุรกิจ, ประมงและการค้าขายทางเรือ
ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

"B" หมายถึง กรณีที่ Certificate ได้รับอนุญาตให้ทำการสอนใน
ภาควิชาภาษาประจำชาติ, คณิตศาสตร์, คณิต, ภาษาต่างประเทศและศาสนาในโรงเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และสอนภาษาประจำชาติ, คณิตศาสตร์, คณิต, fine arts,
อุตสาหกรรม, การประดิษฐ์ตัวอักษร, health and physical education, health,
nursing การแนะแนวอาชีพภาษาต่างประเทศและศาสนาในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย

2. จำนวนหน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตค่าสุดที่แสดงไว้ในตารางนี้ จำเป็นต้องเรียนในระดับมหาวิทยาลัย
ในวิชาชีพทางการสอนที่เกี่ยวกับวิชาเฉพาะในการขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู
(Teacher Certificate) สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาต้น หรือมัธยมปลาย
ต้องเรียนจำนวนหน่วยกิตครึ่งหนึ่งของจำนวนหน่วยกิตที่ระบุไว้ในสาขาวิชาคณิต และ
Fine arts ในโรงเรียนมัธยมต้น และคณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, คณิต, fine arts,
industry การประดิษฐ์ตัวอักษร, เกษตร, ธุรกิจ, ประมง และการค้าขายทางเรือ
ในโรงเรียนมัธยมปลายและอาจจะเรียนวิชาเฉพาะในวิชาที่กองการขอรับประกาศนียบัตร
วิชาชีพครู (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, น.51 - 69)

5.5.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา

สถานการณ์ของครูในอดีตถึงปัจจุบัน

ตามประวัติศาสตร์ของอเมริกา ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาอย่างแท้จริง สิ่งแรกที่ชาวอาณานิคมได้ทำก็คือการจัดตั้งโรงเรียนและวิทยาลัย เพื่อให้พวกของเขาและเด็ก ๆ มีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับผู้อื่น สถาบันการศึกษานานหลายแห่งในอเมริกามีอายุนับร้อย ๆ ปี แต่อีกส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อเมริกาก็ได้ชี้ให้เห็นว่า การศึกษามีได้เป็นของคนทั่วไปแต่ถูกจำกัดอยู่เฉพาะในวงผู้ดีชั้นสูงและพวกขุนนางเท่านั้น พวกที่อาศัยอยู่ตามชายแดนเห็นว่าการต่อสู้ป้องกันและการดำรงชีวิตอยู่ของครอบครัว เพื่อให้มีชีวิตรอดสำคัญกว่าการศึกษา นอกจากนี้ความจริงอีกประการหนึ่งก็คือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จได้รับชื่อเสียงนั้น ก็ได้มาจากการสอบจากโรงเรียน หรือวิทยาลัยมากนัก จึงอาจกล่าวได้ว่า ในอดีตนั้นการที่จะประสบผลสำเร็จในชีวิตก็มีได้ขึ้นอยู่กับ การสอบเพียงอย่างเดียว

อย่างไรก็ดี บทบาทครูในสหรัฐอเมริกา ก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง วิชาชีพครูมีศักดิ์ศรีและสถานภาพสูงกว่าแต่ก่อน จากการสำรวจความคิดเห็นของสาธารณชนต่อวิชาชีพครูและการสอนของครู ปรากฏผลว่ามีแนวโน้มที่ทำให้เห็นได้ว่า ครูเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อเยาวชน แต่ยังคงมีสถานภาพที่ต่ำในทางสังคมและเงินเดือน แต่อาจจะสรุปได้ว่า ในอนาคตเงินเดือนของครูจะสูงขึ้น และวิชาชีพทางการสอนก็จะเป็นวิชาชีพที่มีเกียรติ มีมาตรฐาน และสามารถจัดอยู่ในระดับเดียวกันกับวิชาชีพแพทย์และกฎหมายอีกด้วย